

σίας, ἣν ἐλέω Θεοῦ νῦν ὁμολογεῖ καὶ ἀποδέχεται ἡ ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ καὶ Αἰθιόπῃ καὶ τοῖς ὑπερβορείοις μέρεσι θεοφροῦρητος Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ συγκροτούμενη παρὰ τῶν θεοπροβλήτων πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων καὶ τῶν αὐτοκεφάλων ὑπερτίμων ἀρχιεπισκόπων καὶ τῶν ἱερωτάτων μητροπολιτῶν καὶ τῶν θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων καὶ παντὸς τοῦ κατ' αὐτὴν ἐκκλησιαστικοῦ κλήρου καὶ τάγματος, ἧς ἔξωθεν οὐδεὶς δύναται σῶζεσθαι· κἀγὼ ἐν τῷ παρόντι ὁμολογῶ (οὕτω γὰρ ὀφείλει λέγειν, καὶ παρρησίᾳ κηρύττειν ὁ τὸ ἡμέτερον ἀμώμητον σέβας ἐπαγγελλόμενος ἔχειν χριστιανὸς) καὶ ἀληθῶς κρατῶ, καὶ ὥς περ ἔγγραφον ἐμὴν ὁμολογίαν, ἐπὶ ἀνθρώπων μὲν ἐκφωνουμένην, ἐπ' ἀγγέλων δὲ καὶ τοῦ ἀοράτου Θεοῦ σφραγιζομένην, καὶ ὁμνῶ καὶ διαμαρτύρομαι ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀγίας καὶ μακαρίας Τριάδος καὶ κατὰ τῶν φρικτῶν καὶ ἁγίων τοῦ Χριστοῦ Εὐαγγελίων οὕτως ἔχειν με εἰλικρινῶς τῇ διανοίᾳ, οὕτω πιστεύειν με ἀπλάστῃ τῇ καρδίᾳ, οὕτω διαφυλάττειν με πάσαις ταῖς δυνάμεσιν, ἀκεραίαν, ἀπαραχάρακτον, ἀπαράβατον, ἀμετάθετον, ἀδιάβλητον, ἀνυπόκριτον, ἐν ταῖς πλαξὶ τῆς καρδίας μου εἰς βάθος ἐντετυπωμένην καὶ ἐγκεκολαμμένην στεγανώτατα γράμμασιν ἀνεξάλειπτους μέχρι τελευταίας μου ἀναπνοῆς ὑπὲρ τε τῶν ὀρθῶν δογμάτων, εἰ καὶ δεῖται με τὸ ἴδιον αἷμα προχέαι οὐ φείσομαι παποιοῦς ἐπὶ τῷ ἐνδυναμοῦντί μοι Χριστῷ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

§ κ'. Τοιαύτης τοιγαροῦν οὕτης τῆς καθαρᾶς καὶ ὑγιαίουσης καὶ τελείας ὁμολογίας τῆς πίστεως τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, καὶ οὕτως ὀφειλούσης καὶ τῇ καρδίᾳ πιστεῦσθαι καὶ τῷ στόματι ὁμολογεῖσθαι, καθὼς ἐξετέθη καὶ διωρίσθη ἐν τῷ παρόντι, ὀφείλουσι κατὰ χρέος ἀπαρχίτητον πάντες οἱ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἔχειν ἐπαγγελλόμενοι χριστιανοί, εἴτε τοῦ ἡμετέρου γένους ὄντες ἐγεννήθησιν καὶ ἀνετράφησαν ἐκ παιδὸς ἐν αὐτῇ καὶ ἐπέμεινον μέχρι τέλους αὐτῇ, εἴτε ἐπηρεῖα τοῦ μισοχάλου δαίμονος παρατραπέντες ὁπώσποτε καὶ ἐξαπατηθέντες ταῖς τῶν σχισματικῶν καὶ αἰρετικῶν πανουργίαις καὶ μηχαναῖς καὶ ἀπάταις τῆς τοιαύτης ὁμολογίας ἐξέκλιναν, καὶ ἢ πολλὰ, ἢ ὀλίγα, ἢ μικρὸν, ἢ μέγα, ἢ ὅλως μίαν κεραίαν τῶν ἐμπεριεχομένων αὐτῇ δογμάτων καὶ παραδόσεων ἠθέτησαν καὶ παρέβησαν ἢ μετέβηλον ὁπωσοῦν, ἢ ἔξωθεν τῆς ἡμετέρας αὐλῆς καὶ τῆς τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν δημηγύρεως ὑπάρχοντες βούλονται αὐθακρέτως προσελθεῖν τῇ χριστιανύμῳ πίστει τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ προσκολληθῆναι Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, οὕτως ὁμολογεῖσθαι καὶ πιστεῦναι κατὰ τὸν ἀνωτέρω ὑποδειχθέντα τύπον, καὶ πάντα τὰ ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ

ὁμολογίᾳ περιεχόμενα εἰλικρινῶς καὶ ἀπαρχμειώτως ἀποδεχέσθωσαν, καὶ πάντες σωθήσονται ἐν Χριστῷ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

§ ιδ'. (†) [μερικῇ]. Ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι ἡ ἐγκύκλιος ἀποδίδει εἰς τὴν ῥωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἐπωνομίαν μερικῇ, ὡς καθολικὴν θεωροῦσα καὶ κηρύττουσα τὴν ἀνατολικὴν μόνον ὀρθόδοξον.

§ ιε'. (††): ἔχει[ν]. Τὸ καίμενον ἔχει ὀριστικὴν ἔγκλισιν [ἔχει], ἀλλ' ἐπειδὴ αὕτη μὲν ἀπῆται τὸ μόριον εἶναι, ἀλλὰ τοῦτο ἔλειπεν, διωρθώσαμεν αὐτὸ οὕτως [ἔχειν]· διὰ τὸν αὐτὸν λόγον μετετέραψα καὶ τὸ ἐξῆς.

§ ιε'. (†††): [Τὸν] Ρώμης [Πάπαν]. Τὸ χειρόγραφον εἶχε Πάπας· ὅπερ διωρθώσαμεν.

§ ια'. (*): [Σωτήρ]. Ἡμετ. διορθ. ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ χειρογράφῳ φερομένου πατῆρ, ἀνοικταίως· ὁ γὰρ πατὴρ οὐκ ἔδειξε τοῖς μαθηταῖς τὴν δόξαν αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Σωτήρ, δόξαν [ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρὸς υἱοῦ].

ΘΗΡΕΣΙΑ ΜΑΡΤΣΜΟΝΤ

Η

Η ΚΥΡΙΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

(Συνέχ. 18ῃ φυλλ. 804.)

Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἔκρυπτεν ἡ ὑποφέρουσα σύζυγος τὰς πικρίας τῆς εἰς τοὺς ἀνησύχους γονεῖς τῆς, δὲν ἠδύνατο ὁμῶς νὰ κρύψῃ αὐτάς καὶ ἀπὸ τὴν ἰδίαν τῆς καρδίαν. Ἀφιέρωσεν ἑαυτὴν ἐν ὅλῃ τῇ ὑπερηφανεῖᾳ τῆς νεανικῆς ὠριότητος εἰς τὴν μελαγχολικωτέραν μοναξίαν, κινουμένη μόνον ἀπὸ ῥωμαντικὴν ἀφοσίωσιν, εἰς ἄνδρα ὅστις ἐφαίνετο ἀποδίδων αὐτῇ ἀγάπην ἐπίσης θερμὴν. Ἐγκατέλειψε καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ τὸ νεανικὸν καὶ λαμπρὸν μέλλον τῆς, καὶ τοὺς πολυπληθεῖς συγγενεῖς τῆς καὶ τὸν σωρὸν τῶν φίλων τῆς, ἔχουσα ἀκλόνητον πεποίθησιν εἰς τὴν μέλλουσαν ἀγαθότητα τοῦ συζύγου αὐτῆς.

«Ὁ λαὸς τοῦ ἐγένετο λαὸς τῆς, καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Θεός τῆς.» Περιπαθῶς ἐπίστευεν ὅτι μόνῃ ἡ συναστροφή τοῦ θα ἀνεπλήρου τὰ πάντα καὶ θα ἀντέμοιβε πᾶσαν θυσίαν, ὅτι μακρὰν τοῦ κόσμου θα ἀφιέρωνε μέρος τοῦ χρόνου τοῦ πρὸς καλλιέργειαν τοῦ νοός τῆς, καὶ ὅτι θα ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν ἀφοσίωσίν τῆς χορηγῶν αὐτῇ ἐμπιστοσύνην καὶ ὑπόληψιν.

Ἦτο ὁμῶς καταδικασμένη νὰ ἴδῃ διαψευδομέναν πικρῶς τὰς ἐλπίδας τῆς παρ' ἐκείνου εἰς τὸν ὅποιον εἶχεν ἀφιέρωσαι ὅλην τῆς τὴν καρδίαν. Ἐξυπνήσασα ἀπὸ τὸ ὄνειρον τῆς ἀπεριγράπτου ἀμοιβαίας ἀγάπης,

είδεν ὅτι ὁ Γρέβιλ μετεχειρίζετο αὐτὴν μετ' ἀδιαφορίας ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τραχύτητος· καὶ ἂν καὶ πολλάκις ἀνεφάνοντο μεταξὺ τῆς παρούσης κατηφείας ἀκτῖνες τινὲς τῆς πρώτης αὐτοῦ τρυφερότητος, συχνὰ ἐδείκνυε πρὸς τὸ τέκνον καὶ τὴν σύζυγόν του τραχύτητα πληροῦσαν αὐτὴν ἀνησυχίας.

Καὶ ὁμοῦς διετήρησε τόσῳ βαθύ σέβας πρὸς τὸν σύζυγόν της, καὶ τοιαύτην ιδέαν περὶ τῆς ὑπεροχῆς του εἶχεν, ὥστε δὲν ἐμνηστικάκει οὐτ' ἐδείκνυε τὴν ἐλαχίστην δυσπρέσκειαν διὰ τὴν μεταβολὴν τῆς διαγωγῆς του.

Ἡ Ἑλένη δὲν εἶχε κοινὸν χαρακτῆρα· ἂν καὶ ἦτο νέα, εὐγενὴς καὶ δειλὴ, εἶχεν ὁμοῦς καρδίαν σταθερωτάτην καὶ ὑπερβολικὴν συζυγικὴν ἀφοσίωσιν τοιαύτην, ὅποιαν οὐδεμίαν ψυχρότης ἠδύνατο νὰ κλονήσῃ.

— Ἀς εἶναι ὅσον ψυχρὸς καὶ ὅσον αὐστηρὸς θεεῖς, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἐν τῇ καρτερικῇ θλίψει της· ἵναὶ σύζυγός μου, ὁ σύζυγός της ἐκλογῆς μου καὶ ἔρπει νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν. Ἐχει ἴσως βάσκανα καὶ θλίψεις τὰς ὁποίας ἀγνοῶ· εἶναι ἄρα γε πρέπον νὰ ἐρευνήσω τὰ μυστικὰ νοῶς κατὰ γινόμενον εἰς φροντίδας καὶ μελέτας τὰς ὁποίας εἶμαι ἀνίκανος ἢ συμμερισθῶ; Ἰπῆρξε καιρὸς ὅτε ἐπίστευα ὅτι θὰ προσεπάθει νὰ μὲ καταστήσῃ ἱκανὴν νὰ γίνω σύντροφος καὶ φίλη του. Πλὴν ἡ γοητεία ἡ κλείουσα τοῦς ὀφθαλμούς μου κατέπεσε, καὶ χρεωστώ τώρα νὰ ὑποκύψω εἰς τὴν κοινὴν τύχην τῆς γυναικὸς, τὴν δυσπιστίαν καὶ τὴν ἀδιαφορίαν, ὅσον καλλίτερον δύναμαι.

Ἐπιθυμοῦσα ν' ἀποφύγῃ τὴν προσοχὴν τῆς οἰκογενείας της, θερμῶς ἐζήτησε τὴν ἄδειαν τοῦ Λόρδου Γρέβιλ ὅπως συντροφεύσῃ αὐτὸν μετὰ τοῦ υἱοῦ της, ὅτε αἶφνης τῇ ἀνήγγειλε τὸν σκοπὸν του νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Σταυρὸν τοῦ Γρέβιλ. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ψυχρῶς ἀπερρίφθη ἡ αἴτησίς της· ἀλλ' ὅτε προσεπάθησε νὰ φέρῃ πρὸς δικαιολογίαν της τὴν συμβουλήν τοῦ ἱατροῦ νὰ ὑπάγῃ εἰς παραθαλάσσιον, καὶ τῷ ἀνέμνησε τὰς συχνὰς μικρὰς ἀσθενείας καὶ τὴν αὐξάνουσαν ἀδυναμίαν τῆς ὑγείας της, τότε ἠτένισεν αὐτὴν ἐπὶ τινὰ καιρὸν μετ' ἀπορίας διὰ τὴν ἀσυνήθην ἀντίστασίν της εἰς τὴν θέλησίν του, καὶ μὲ εἰλικρινῇ θλίψιν διὰ τὴν μαρτυρίαν τὴν ὁποίαν ἡ μαραμένη ὄψις της ἐδίδεν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων της.

— Ὑποφέρεις μὲ τόσην καρτερίαν, ἀπεκρίθη, ὥστε κινδυνεύω ἀδιακόπως νὰ λησμονήσω τὴν ἀδυναμίαν τῆς κράσεώς σου. Πλὴν ἔχε ὑπομονὴν! Εἰς τοῦτο τὸ μακρὸν καὶ δυσάρεστον ταξίδιον πρέπει νὰ εἶμαι μόνος!

Τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα ἀνέβησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της ὑπῆρξαν ἡ μόνη παρατήρησίς της, καὶ ὁ Γρέβιλ ἱστάμενος ἐβλεπεν αὐτὴν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπῶν μὲν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἄνευ προφανῶν σημείων διανοητικῆς ταραχῆς.

— Ἑλένη, εἶπαν ἐπὶ τέλους μὲ ταπεινὴν καὶ ἐνθερμον φωνήν, Ἑλένη, ἡσο ἀξία καλλιτέρας τύχης παρὰ νὰ συνδεθῇς μὲ ἐμὲ καὶ νὰ ὑποφέρῃς τὴν δυστροπίαν μου. Εἶθε ὁ Θεὸς ὅστις βλέπει τὴν ἀγόγγυστον ὑπομονὴν σου, νὰ σὲ δώσῃ δύναμιν νὰ συναντήσῃς τὴν τύχην σου! Εἶσαι τόσον ἀνωτέρα τῶν γυναικείων φόβων, ὥστε δὲν θὰ προσπαθῇς νὰ σὲ φοβίσω, προσέθηκεν ὑπομειδιῶν, περιγράφων σε τὴν μελαγχολίαν καὶ τὸ δυσάρεστον τοῦ βορεινοῦ μπερύγου τοῦ Γρέβιλ. Πλὴν ἂν θέλῃς νὰ ὑποφέρῃς τὴν ἑλλειψίν τῶν ἀναπαύσεών σου ὥς καὶ τὸ εὐμετάβλητον τοῦ χαρακτῆρος τοῦ συζύγου σου, ἔλθε μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν Σταυρὸν.

Ταῦτα ἀκούσασα ἡ Ἑλένη ἐπεθύμησε νὰ πέσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὅπως καὶ κατὰ τὰς εὐτυχεστεράς ἡμέρας τοῦ βίου των· ἀλλὰ τοσάκις ἀπέβιαλεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ στήθους του ὥστε ἠρκέσθη νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ἐγκαρδίως· μετὰ μίαν δὲ ἐβδομάδα ἐγένοντο κάτοικοι τοῦ Γρέβιλ Σταυροῦ.

Ἡ ἐσπέρα τῆς ὁποίας τὴν θυελλώδη καὶ κατηφῆ ἀρχὴν περιεγράψαμεν, ἦτο ἡ τετάρτη μετὰ τὴν ἀφίξίν των εἰς τὸν πόργον. Μὲ ὅλην δὲ τὴν προηγουμένην ἀνησυχίαν της νὰ μεταβάλλῃ κατοικίαν, ἡ Ἑλένη ἠσθάνετο ὅτι ὑπῆρχεν εἰς τὸν νέον της οἶκον γενικὴ κατῆφεια, ἣτις ἐδικαιολόγει τὴν περιγραφὴν τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει ὁ σύζυγός της.

Ὅτε δὲ διέβη τὴν θύραν αἰσθημα τρόμου δυσεξηγήτου ἀλλ' ὀδυνηροῦ καὶ καταπληκτικοῦ, ὅποιον αἰσθανόμεθα ἐνώπιον μυστικοῦ ἐχθροῦ, κατέλαβε τὴν καρδίαν της· ἡ δὲ μετὰ ταῦτα ἀνησυχία καὶ ἀλλοφροσύνη τοῦ Λόρδου Γρέβιλ ἀντὶ νὰ ἀνακουφίσωσιν ἐπιβύξησαν τὴν ἀνεξήγητον θλίψιν της.

Ὁ ἄνεμος ἐμάστιζεν ἀγρίως τὰ ἀπονεκρωμένα παράθυρα τῶν δωματίων ὅπου κατόικουν, ἅτινα, ἂν καὶ ὠνομάζοντο «*Δωμάτια τῆς Κυρίας*», οὐδεμίαν ἐμπεριείχον ἐκ τῶν γυναικείων πολυτελειῶν τὰς ὁποίας εὕρισκε τις σήμερον καὶ εἰς τὰ ἀπώτερα μέρη τῆς Ἀγγλίας ἐντὸς τῶν ἀριστοκρατικῶν κατοικιῶν.

Πλησίον πελωρίας ἐστίας, τῆς ὁποίας τὰ τρίζοντα καὶ σπινθηροβολοῦντα ξύλα ἦσαν τὰ μόνα ἀντικείμενα, τὰ διαχέοντα εὐθυμίαν τινὰ εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ἐκάθητο ἐντὸς πλουσίως τετορνυμένου δρυῦν θρανίου, φέροντος τὰ ἐμβλήματα τῆς οἰκογενείας του, ὁ Λόρδος Γρέβιλ βεθυθισμένος εἰς σκέψεις. Φιάλη οἶνου μὲ τὸν ὅποιον ἐνίοτε ἐβρέχε τὰ χεῖλη του ἔκειτο ἐπὶ τραπέζης, ἐφ' ἧς ἴστατο καὶ ἀργυροῦς λύχνος.

Ἡ ἀδύνατος λάμψις τοῦ φωτὸς τούτου καθίστα ἔτι καταφανεστέραν τὴν κατῆφειαν τοῦ μεγάλου ἐκείνου θαλάμου, ἐρρίπτε δὲ ἰδιαιτέρην λάμψιν ἐπὶ τοῦ ἐκφραστικοῦ καὶ εὐγενοῦς προσώπου τοῦ Λόρδου, καὶ καθίστα ἔτι λαμπρότερον τὸ πλούσιον ἐνδυμα

τὸ ὅποιον ὁ συρμός τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐπέβαλεν εἰς τοὺς μεγάλους τοῦ τόπου. Ἐν ταύτῃ ἡ Λαΐδου Γρέβιλ καθημένη εἰς τὸ ἀπέναντι ἀνάκλιτρον, ἐφαίνετο ἐντελῶς βεβουλισμένη εἰς τὸ κέντημα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκυπτεν, ἐνῷ τοῦ συζύγου τὴν προσοχὴν εἴλκυεν ὁ υἱὸς του, ὅστις ἰστάμενος παρὰ τοὺς πόδας τῆς Ἑλένης διέκοπτε τὴν ἐργασίαν τῆς συμπλέκων τὰς μικρὰς του χεῖρας μετὰ τοὺς βοστρύχους τῆς κεφαλῆς της, καὶ ἀποτείνων αὐτῇ ἐρωτήσεις ἐμφανούσας τὴν ἀμέριμον εὐθυμίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

— Φιλτάτη μου μητέρα, ἐψιθύριζε, σκοπεύεις νὰ μένωμεν ἐδῶ εἰς τοῦτο τὸ ἔρημον παλαιὸν σπήλαιον ὅλον τὸν χειμῶνα; Ἡ Μαργαρίτα λέγει ὅτι ὁ βόρειος ἄνεμος θὰ τὸ ρίψῃ καμμίαν θυελλώδη νύκτα ἐπάνω εἰς τὰς κεφαλὰς μας, καὶ ὅτι θὰ ταφῶμεν ὅλοι ζωντανοὶ ὑπὸ τὰ ἐρείπιά του. Τὸ κατ' ἐμὲ προτιμῶ νὰ ἐπιστρέψω ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον εἰς Σιλὺ, ὅπου θὰ εὔρω τοὺς ἱερακὰς μου, τὸν Κάισαρα, καί...

— Σιωπὴ, κύριε! πολυλογεῖς ὑπὲρ τὸ δέον καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἀκούσω ἐπαναλέγοντα τὰς φλυαρίας τῆς Μαργαρίτας.

— Πλὴν ἡξεύρεις ὅτι καὶ σὺ, μητέρα, ἐπιθυμεῖς νὰ περιδιαβάσῃς πάλιν εἰς τὸν ὥραιον κατάφυτον πορτοκαλεῶνά σου, ἐπέμενε λέγον τὸ παιδίον.

— Τέκνον μου, ὑπέλαβεν ἡ Λαΐδου Γρέβιλ, μὴ προσέχουσα εἰς τὴν παρατήρησίν του, σὲ ἐδειξεν ἡ Μαργαρίτα τὸν περίπατον ὑπὸ τοὺς κρημνοὺς, καὶ μετ' ἔφερε τὰ κογχύλια τὰ ὁποῖα μετ' ὑπεσχέθη;

— Πῶς! μετὰ τὴν ἐκρινὴν παλιόροϊαν ἢ ὁποῖα ἐμάστιζες τοὺς βράχους, καὶ μετὰ τὴν θάλασσαν ἢ ὁποῖα ἐκουμάτιζες τόσον ἀγρίως, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ γλάροι δὲν ἐτόλμων νὰ καθίσουν εἰς τὰ κύματα; Αὐριοὺς ἴσως...

— Τὴν μεσημβρίαν ὑπῆγα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ εἶδα ὅτι ὑπῆρχεν ἀρκετὸν διάστημα ἄμμου στεγνοῦ· φαίνεται ὅμως ὅτι φοβεῖσθαι καὶ τὰς ῥανίδας τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης.

— Ὅχι, τὸ μεσημέρι εἶχα τὰ μαθήματά μου, καὶ ὅσον διὰ φόβους ἔχω ἀρκετοὺς ἐντὸς τοῦ πύργου, εἰς τὴν ἀγρίαν αὐτὴν φυλακὴν χωρὶς νὰ...

— Φόβους; ὑπέλαβεν ἡ Λαΐδου Γρέβιλ.

— Ναί, φόβους, φιλτάτη μου μητέρα! ἀπεκρίθη τὸ παιδίον βλέπον πονηρῶς τὴν ὑπηρετρίαν ἥτις περιμένουσα αὐτὸ εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, μάτην προσεπάθει διὰ νευμάτων νὰ παύσῃ τὴν πολυλογίαν του. Δὲν ἡξεύρεις ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης, ὁ σκληρὸς Ἡρώδης, ὁ δολοφόνος τῆς γυναικὸς του καὶ ὁ φονεὺς τῶν ἀθώων, καταβαίνει κάθε νύκτα ἀργά, ἀργά, ἀπὸ τὸν τοῖχον τοῦ δωματίου ὅπου κοιμοῦμαι καὶ περιπλανᾶται εἰς τὰς διόδους τὰ μεσάνυκτα; Καὶ ὁ Σταυρὸς ὅπου ἀπηγγονίσθησαν οἱ τρεῖς Ἑβραῖοι πρὸ χρόνων πολλῶν, ἐπὶ τοῦ βασιλέως

Ἰωάννου νομίζω, στάζει αἷμα, λέγουσιν, τὴν πρώτην ἐκάστης μεγάλης Παρασκευῆς! Καὶ ἀκόμη, μάννα μου, ἐν ἄλλο τὸ ὅποιον εἶναι ἀληθέστατον, ἐξηκολούθησε τὸ παιδίον μεταβαλὼν τὸ εὖθυμον ἠθὸς του εἰς σοφρότατον, ἡ μορφή μιᾶς κυρίως πλουσίως ἐνδυμένης, ἀλλ' ὠχρᾶς, ὠχροτάτης, περιφέρεται κάθε νύκτα ἐντὸς τῶν δωματίων τῆς ὑποδοχῆς. Ὁ Ἐρβερετ καὶ ὁ Ριχάρδος καὶ ἄλλοι πολλοὶ ὑπηρεταὶ τὴν εἶδαν. Ἡ κυρία Ἀλὶς, ἡ ταλαίπωρος γραῖζ, φαίνεται ὅτι τῇ ἀπέτεινε τὸν λόγον μίαν φοράν, ἀλλὰ εἰς οὐδένα ἐπέτρεπε νὰ τὴν ἐξετάσῃ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Λέγουσιν δὲ ὅτι αὐτὸ ὑπῆρξεν ἡ καταδίκη της, καὶ ὅτι τὸ φάντασμα τῇ ἀνήγγειλεν ὅτι θὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν παραῦσάν της ἀσθένειαν. Εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον, μάννα μου, τὴν συνήνητησεν, εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Κυρίας.

— Ἄν δὲν εὕρισκεις καλλίτερον ἀντικείμενον διὰ τὴν φλυαρίαν σου, ἀπὸ τὰς ἀνοησίας αὐτάς, σιωπήσον, ὑπέλαβεν ὁ Λόρδος Γρέβιλ. Ἑλένη! διατί ἐνθαρρύνεις τὴν προθυμίαν καὶ ἀγάπην αὐτοῦ νὰ πολυλογῇ; Φύγε ἀπ' ἐδῶ, κύριε! Πήγαινε νὰ κοιμηθῇς. Καὶ σὺ, Μαργαρίτα, προσέθηκε στραφεὶς ὀργίλως πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν, πρόσεξε μὴν ἀκούσω ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἔξης καμμίαν αὐθάδη παρατήρησιν περὶ τοῦ πύργου εἰς τὸν ὅποιον προτιμᾷς νὰ κατοικήῃς, ἢ περὶ ὧλων αὐτῶν τῶν δειλῶν φύβων.

Ἡ Μαργαρίτα ὠδήγησεν εὐθὺς ἔξω τοῦ δωματίου τὸν νεκρὸν κύριόν της, ὅστις περίλυπος εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του διότι ἀπεπέμφθη τοσοῦτον ἀποτόμως, ἐβάδιζε σταθερὸς καὶ ὀρθὸς μετ' ὅλην τὴν συναίσθησιν τῆς προσβληθείσης ὑπερηφανείας. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μητρὸς του ἠκολούθησαν αὐτὸν μέχρι τῆς θύρας, ὅτε δὲ ἐστράφησαν ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ ἐργοχείρου της ἦσαν τόσον σκοτεινοὶ ὑπὸ δακρύων, ὥστε δὲν ἠδύναντο νὰ διακρίνωσι τὰ χρώματα τῶν ἀνθέων τὰ ὁποῖα ἐκένται.

Ὁ Λόρδος Γρέβιλ ἐβούληθη ἐκ νέου εἰς σκέψεις· ὁσάκις δὲ ἡ Ἑλένη ἐρρίπτε βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ ἔβλεπεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἵχνη δεινῆς διανοητικῆς πάλης. Οἱ μὲς τοῦ ὥραιου τραχήλου του ἔπαλλον σπασμωδῶς, τὰ χεῖλη του ἔτρεμον... Καὶ ὅμως δὲν ὠμίλει. Τέλος οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκλείσαν καὶ ἐφαίνετο προσπαθῶν ν' ἀποφύγῃ διὰ τοῦ ὕπνου τὴν βάσανον τῶν λογισμῶν του.

— Θὰ μεταχειρισθῶ τὴν γοητείαν ἥτις ἀπέβαλε τὸ κακὸν ἀπὸ τὸν νοῦν τοῦ Βασιλέως τοῦ Ἰσραὴλ, ἐσυλλογίσθη ἡ ἀνήσυχος σύζυγος. Ἡ μουσικὴ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ καταπραῖνῃ τὴν μεγαλητέραν ζοφερότητα τῆς ψυχῆς.

Λαβοῦσα δὲ τὸ ὄργανόν της ἐπαίξε γλυκυτάτους ἤχους.

Καὶ ἐπέτυχεν ἄριστα ἡ γοητεία, διότι ὁ Λόρδος

Γρέβιλ ἀπεκοιμήθη· ἐνῶ δὲ περετῆρει μὲ ἀνήσυχον ἀγάπην τὸν τεταραγμένον ὕπνον του, προσεπάθει καὶ νὰ παίξῃ φοβούμενη μήπως ἐξυπνήσῃ καὶ τὴν εὐρὴ ἔχουσαν προσηλωμένην τὴν προσοχὴν της ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Μὲ τοὺς γλυκυτέρους δὲ τόνους γλυκαίας καὶ ἀρμονικῆς φωνῆς, ἥτις εἶναι ἄριστον προτέρημα γυναικὸς, ἔψαλλε στίχους τινὰς τοῦς ὁποίους, κατὰ τινὰ οἰκογενειακὴν παράδοσιν, εἶχε συνθέσῃ ὁ πρωτότοκος ἀδελφὸς της ἀποχωριζόμενος κυρίαν τὴν ἐποίαν ἠγάπα πρὶν ἢ ἀπέλθῃ εἰς τὴν ὁλεθρίαν ἐκστρατείαν καθ' ἣν ἀπέθανε μετὰ τῆς νίκης.

CANZONE.

Parte la nave
Spiegati le vele
Vento crudele
Mi fa partir.
Addio, Teresa
Teresa, addio!
Piacendo a Dio
Ti rivedro.
Non pianger, bella,
Non pianger, no!
Che al mio ritorno
Ti sposerò.

Il capitano
Mi chiama a bordo;
Io faccio il sordo
Per non partir!
Addio, Teresa,

Teresa, addio!
Piacendo a Dio
Ti rivedro.
Non pianger, bella,
Non pianger, no!
Che al mio ritorno
Ti sposerò.

—
Vado a Levante
Vado a Ponente
Se trovo gente
Ti scriverò.
Addio, Teresa,
Teresa, addio!
Piacendo a Dio
Ti rivedro.
Non pianger, bella,
Non pianger, no!
Che al mio ritorno
Ti sposerò.

Ἡ χαρίεσσα σύζυγος εἶχε φθάσει εἰς τὴν τελευταίαν ἀρμονικὴν περίοδον τοῦ πενθίμου ἁσματος της ὅτε ἀνεγείρασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τὰς χορδὰς πρὸς τὸν ἐτι κοιμώμενον σύζυγόν της, εἶδεν ἔτρομος καὶ ἄπνους σχεδὸν ὑπὸ ἐκπλήξεως, γυναικείαν μορφὴν ἱσταμένην ἀπέναντι αὐτῆς, ἔχουσαν τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ θρανίου τοῦ λόρδου, σιωπῶσαν, ἀκίνητον καὶ στήριζουσιν τοὺς ὀφθαλμούς της μετὰ μορφῆς ἐπ' αὐτῆς!

Εἶδε . . . ναί! . . . καθαρῶς εἶδεν, ὅπως περιέγραψεν αὐτὴν ὁ μικρὸς υἱὸς της, γυναῖκα πλουσίως ἐνδεδυμένην, ἀλλὰ ὠχρὰν, ὠχροτάτην. Καὶ μετὰ τῆς ἡσυχίας καὶ κατηφείας τῆς ὥρας ἐκείνης καὶ τοῦ δωματίου ἦτο τρομερὸν τὸ θέαμα.

Ἡ ὠχρότης τοῦ μελαγχολικοῦ ἐκείνου προσώπου ἠύξανε ἐτι πλέον τὴν καλλονὴν του· ἡ δὲ κόμη λυτὴ καὶ βλαστρυχίζουσα ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τῶν μεγαλοπρεπῶν ἐνδυμάτων της, ἦτο λευκὴ ὡς ὁ ἄργυρος.

Ἐπὶ μικρὸν ἡ Ἑλένη ἐβλεπεν ὡς ἂν εἶχε γοητευθῇ, διότι ἀνεγνώρισε τὸ πρόσωπον τῆς ἀποθανούσης Λαίδου Γρέβιλ, τῆς ὁποίας ἡ εἰκὼν μὲ ἀπαράλλακτον φόρεμα ἐκρέματο εἰς τὸν θάλαμον τῶν εἰκόνων τοῦ πύργου τοῦ Σιλσύ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ φαντάσματος ἔμενον σταθερῶς προσηλωμένοι ἐπ' αὐτῆς, καὶ τὰ χεῖλη του ἐκινουῦντο ὡς ἂν ἤθελον νὰ τῇ ἀποτείνωσι τὸν λόγον.

— Πανυχία μου . . . βοήθησέ με! ἀνέκραξεν ἡ ἔντρομος σύζυγος καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος κατὰ γῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Τὴν ἐπύριον τὸ πρῶτ' ἀναλαβοῦσα ἀρκούντως ἀπὸ σειρὰν λειποθυμιῶν καὶ ἀνενηθυμηθεῖσα τὴν τρομερὰν αἰτίαν τῆς ἀσθενείας της, ἠρώτησε τρέμουσα τὰς θαλαμηπόλους της πῶς καὶ ποῖος τὴν μετέφερεν εἰς τὸν κοιτῶνά της. Αὗται δὲ ἀπήντησαν ὅτι ὁ Λόρδος Γρέβιλ τὴν μετεκόμισεν ἐκεῖ ἀναίσθητον καὶ τὰς προσεκάλεσεν ἐν μεγίστῃ ταραχῇ νὰ ἔλθωσι πρὸς βοήθειάν της. Ἐκτοτε συχνάκις ἔσταλλεν ὅπως μάθῃ εἰδῆσαι περὶ τῆς ὑγείας της καὶ ἐξέφρασε μεγίστην χαρὰν μαθὼν τὴν ἀνάρρωσίν της, ἀλλὰ δὲν ἦλθε μόνος του νὰ τὴν περιποιηθῇ καὶ ἂν καὶ ὁ τρόμος τὸν ὁποῖον ὑπέστη ἐπέφερε πυρετὸν σφοδρὸν ἀναγκάσαντα αὐτὴν νὰ περιορισθῇ εἰς τὸν κοιτῶνά της πολλὰς ἡμέρας, οὐδέποτε ἦλθεν ὁ ἴδιος νὰ τὴν ἴδῃ, αὐτὸς ὁ ὁποῖος ὅχι ἄπαξ ἀλλὰ πολλάκις ἐπεσκέφθη τὴν γραῖαν Ἀλὶς ὅτε ἦτο κλινῆρης. Διὸ ἡ Λαίδου Γρέβιλ ἐκλαυσε πικρῶς διὰ τὴν νέαν ταύτην ἀποξένωσιν τῆς ἀγάπης του, ἀλλὰ ἐτήρει σιωπὴν.

Διαρκούσης τῆς ἀσθενείας της, ἡ διανοητικὴ ὁδὸν τῆς ἐγκαταλελειμένης συζύγου κατὰ πολὺ ὑπερέβαινε τὴν σωματικὴν.

Μία ἰδέα, ὑπερνικῶσα πᾶσαν ἄλλην, τρομερὰ ἰδέα, κατεκυρίευσεν τὴν καρδίαν της. Ἄν καὶ πᾶς ὅστις εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἐνεπιστεύετο τὴν ἱστορίαν της θὰ τὴν ἤκουε μετὰ δυσπιστίας, ἡ ἀλήθεια τοῦ τρομεροῦ φάσματος ὅπερ τὴν κατεβασάνισεν ἦτο ἀναμφισβήτητος πλέον.

Ὅχι μόνον ἔτρεμεν ὅλη ἀναλογιζομένη τὸ παρελθόν, ἀλλ' ἦτο καὶ πλήρης φόβου διὰ τὸ μέλλον· ὅτε ἡ νύξ ἐπλησίαζεν ἡσθάνετο φρίκην, καὶ αὐτὸς ὁ ἀὴρ τὴν ἐτρόμαζε.

Μικρὰ ψιθυρίσματα τῇ ἐφαίνοντο προσβάλλοντα τὰς ἀκοάς της, καὶ ἂν ἡ θαλαμηπόλος, ἡ μένουσα πάντοτε πλησίον τῆς κλίνης της ἐγκατέλειπεν αὐτὴν μίαν μόνην στιγμὴν, ἐφαντάζετο πάραυτα ὅτι ἐβλεπε τὸ φᾶσμα ἐρχόμενον πρὸς αὐτὴν, ὅτι τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο πρόσωπον τὴν ἠτένιζε πάλιν, καὶ ὅτι τὰ ψυχρά του χεῖλη ἐκινουῦντο ὅπως τῇ ἀποτείνωσι τὸν λόγον.

Εἰς τοσαύτης δὲ ταραχῆς βαθμὸν εἶχε φθάσει, ὥστε παρεκάλει μεγαλοφώνως τὸν εὐσπλαγχνον Θεὸν νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸ βασανιστήριον τοῦτο.

Καὶ εἰσηκούσθησαν αἱ παρακλήσεις τῆς ἀθώας καρδίας της. Διότι καθόσον ἡ ὑγεία της ἐβελτιοῦτο καὶ ἀνελάμβανε ἀπὸ τὸν τρόμον, ἐπὶ τοσοῦτον καὶ ὁ νοῦς της ἐπανήρχετο εἰς τὴν περιπόθητον πρώτην ἡρεμίαν του· ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐντύπωσις τοῦ συμβάντος

ἐγένετο ὀλιγώτερον ζῶντ', κατώρθωσε νὰ ἀνκλάβῃ τὰς πρώτας αὐτῆς συνηθείας.

Ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ Λόρδος Γρέβιλ ὑπεδέχθη αὐτὴν πολὺ θερμότερον ἢ ὅσον ἤλπιζε καὶ ὁ τρόπος τοῦ εἶχε τι τῆς παλαιᾶς τοῦ τρυφερότατος ὅτε τὴν ἐγκριέτισεν. Ἐκείνη ὅμως ἐτρεμεν ἀκόμη εἰσερχομένη εἰς τὴν αἴθουσαν, σιωπῶσα δὲ καὶ εὐγνωμόνως σφίγγουσα τὴν χεῖρα τοῦ συζύγου της ὁδηγήσαντος αὐτὴν εἰς τὸ ἀνάκλιτρον, ἠσθάνετο μεγίστην ὑποχρέωσιν διότι δὲν τῇ ἐζήτησεν ἐξηγήσεις περὶ τῆς φύσεως τῆς αἰφνιδίας ἀσθενείας της.

Εἶχεν ἀκούσει αὐτὸν ἄλλοτε συζητοῦντα καὶ ἐκφραζόμενον ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῶν ὑπερφυσικῶν ἐμφανήσεων, καὶ ἡ φιλοσοφία της περὶ τῆς πιθανότητος τῆς ἀπάτης τῶν φαντασμάτων ὠφέλιτο κατὰ μέγα μέρος εἰς τὰ ἐπιχειρήματα τὰ ὅποια εἶχεν ἀκούσει παρ' αὐτοῦ.

Πολλάκις ἐπῆνεσε τὴν σταθερότητα τοῦ νοῦς της ἐν ὥρᾳ κινδύνου, καὶ τὴν ἀσυνήθη εἰς τὰς γυναῖκας ὑπεροχὴν της εἰς τοὺς ἰδανικοὺς φόβους· δὲν ἠδύνατο λοιπὸν νὰ προκαλέσῃ τὴν περιφρόνησίν του διηγούμενη τὸ μυστηριώδες συμβάν τὸ τρῶοντον ταραξάν τὸ πνεῦμά της.

Ἄμα ὁ Γρέβιλ ἀφῆκεν αὐτὴν μόνην κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν τὴν σχηματίζουσαν τὸ τετράγωνον τοῦ Γρέβιλ Σταυροῦ, ἐνόσω δὲ διήρκει ἡ ἡμέρα ἐξηκολούθει περιπατοῦσα ἐκεῖ ὅπως ἀποφύγῃ τὴν μοναξίαν τῆς αἰθούσης, τὴν ὁποίαν τότεν ἐφοβεῖτο μετὰ τὴν ἐμφάνισιν. Βαδίζουσα δὲ μὲ βῆμα ταχὺ ἐβλεπε τὸν μεγάλον σιδηροῦν στυλοῦν, καὶ αἱ τρομεραὶ παρὰδόσεις μεθ' ὧν οὗτος συνεδέετο δὲν ἦσαν πλέον ἀδιάφοροι εἰς αὐτήν. Τέλος ἡ νύξ ἐπῆλθε συνοδευομένη μὲ σφοδρὸν ἄνεμον καὶ ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὴν οἰκίαν.

Καὶ πάλιν εὗρέθη ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἀπεστρέφετο τοσοῦτον, ὅπως διέλθῃ τὴν ἐσπέραν. Τὰ πάντα ἦσαν ὡς καὶ πρότερον. Ὁ σύζυγός της ἐκάθητο ἀπέναντι αὐτῆς, εἰς τὸ αὐτὸ θρανίον, πλησίον τοῦ αὐτοῦ λύχνου. Ὁ κρότος τοῦ ὠρολογίου ἠκούετο πάλιν πενθίμως μεταξὺ τῆς δυσἀρέστου ἡσυχίας τοῦ δωματίου, αἱ δὲ τρέμουσαι χεῖρές της περιεπλανῶντο πάλιν ἐπὶ τοῦ κεντήματος ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν ἐτόλμα ν' ἀνεγείρῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ καρδία της ἐπαλλεν ἀλγεινῶς· ἡ πνοή της ἐξήρχετο δυσκόλως· τέλος ἐπροσπάθησε νὰ ῥίψῃ βλέμμα ἐπὶ τοῦ συζύγου της, ὅστις πρὸς μεγάλην ἀπορίαν της τὴν παρετήρει μὲ ἥθος φιλοστόργου ἐνδιαφέροντος. Ἀνακουφισθεῖσα ὀλίγον ἠθέλησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν της, ἀλλ' ὁ τρόμος κατέβαλεν ἐκ νέου αὐτήν. Θὰ ἔδιδε μέρος τῆς ζωῆς της διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ δωμάτιον, τὴν κατοικίαν ἐκείνην καὶ

νὰ πλανηθῇ, ἀδιάφορον ποῦ καὶ πῶς, φθάνει μόνον νὰ ἡλευθερόνετο ἀπὸ δευτέραν ἐμφάνισιν τοῦ μυστηριώδους προσώπου, καὶ νὰ μὴν ἤκουε τὴν φωνὴν τὴν ὁποίαν ἐφοβεῖτο.

Ἡ ἀγωνία τοῦ νοῦς της ἐγένετο τέλος τόσον σφοδρὰ, ὥστε δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ τὴν ὑπορέρῃ· διὸ ῥίψασα αἶφνης κατὰ γῆς τὸ ἐργόχειρόν της ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ συζύγου της καὶ κρύπτουσα τὸ πρόσωπον αὐτῆς μεταξὺ τῶν γονάτων τοῦ ἀνέκραξεν ὀλοφυρομένη·

— Σῶσόν με ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου, σῶσόν με, σῶσόν με ἀπ' ἐκείνην!

Ὁ Γρέβιλ ἀνεγείρας αὐτὴν ἱλαρῶς τὴν ἐνηγκλίσθη περιπαθῶς καὶ εἶπε·

— Νὰ σὲ σώσω ἀπὸ ποῖον, φιλότατη μου Ἑλένη;

— Πίστευσόν με ἢ ὄχι, ὅπως θέλεις, Γρέβιλ. Ἀλλ' ὅπως ὁ Θεὸς μὲ βλέπει καὶ μὲ κρίνει εἶδα τὸ φάντασμα τῆς πρώτης σου συζύγου. Τὴν εἶδα καθρὰ καθρὰ, ἱσταμένην ὀπισθὲν σου ἐκεῖ ὅπου κάθησαι, τὴν εἶδα καθαρῶς ὡς ζῶν πλάσμα. Καὶ βεβαίως· θὰ μὲ ὠμίλει καὶ θὰ μὲ ἀνεκοίνωνε τρομερόν τι μυστικόν, ἐὰν ἡ ἀδυναμία τῆς φύσεώς μου δὲν ἤρνετο νὰ μὲ βοηθήσῃ. Ὡ Γρέβιλ, ἂς φύγωμεν ἀπὸ τὸν θάλαμον τοῦτον, ἂς φύγωμεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν αὐτήν! Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω πλέον τὰς τρομερὰς ἰδέας αἱ ὁποῖαι κατατήκουν τὴν φαντασίαν μου ἀπὸ τῆς τρομερᾶς ἐκείνης ὥρας. Αὐτὸς ὁ νοῦς μου παρρηγορεῖ . . . Ὡ Γρέβιλ πάρε με ἀπ' ἐδῶ!

Καὶ μεταξὺ τῆς τῆς ἀγωνίας ἡ Ἑλένη ἀνεσκίρτισεν αἰσθανθεῖσα μετὰ πολλῆς εὐτυχίας τὰ δάκρυα τοῦ συζύγου της καταπίπτοντα ἐπὶ τῆς χειρὸς της. Ναί! αὐτὸς, ὁ αὐστηρὸς Γρέβιλ, ὁ κατὰψυχρος σύζυγος, συγκινηθεὶς ὑπὸ τῆς ὀξείας θλίψεως τῆς συζύγου του, ὡμολόγει συμπάθειαν χύνων τὰ πρῶτα δάκρυα τὰ ὅποια ἔχυσέ σε ποτὲ ἐνώπιον αὐτῆς.

— Εἶναι ὅλως πλάσμα τῆς φαντασίας σου, εἶπεν ἐπὶ τέλους προσπαθῶν νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἀταραξίαν του, γέννημα ζωντᾶς φαντασίας ἀγαπώσης ν' ἀπατάται μὲ . . . Πλὴν ὄχι! ἐξηκολούθησε παρατηρήσας τὴν ἐναγώνιον ἐκφρασιν τοῦ προσώπου της. Ὁχι, Ἑλένη μου! . . . δὲν θέλω πλέον νὰ βασανίσω τὴν γενναίαν σου φύσιν μὲ τὴν τυραννίαν αὐτήν. Ὅσον πικρὸν καὶ ἂν εἶναι νὰ σὲ εἶπω τὴν ἀλήθειαν πρέπει νὰ σὲ τὴν εἶπω. Ἑλένη! δὲν ἦτο ὀπτασία, δὲν ἦτο ὄνειρον, ἀλλὰ ζῶσα μορφή, ζωντανὴ κατὰρα σοῦ καὶ ἐμοῦ! . . . Σὺ ἦτις μὲ ἐμέμφεσο διὰ τὴν ἀναισθησίαν μου εἰς τὰ θέληττα καὶ τὴν προσφιλεῖ ἀγάπην σου, κρίνε τὴν δύναμιν τοῦ ἐρωτός μου ἀπὸ τὸν λαβύρινθον τοῦ ἁμαρτήματος εἰς τὸν ὅποιον μὲ παρέσυρεν . . . Ἑλένη! ἡ σύζυγός μου ζῇ ἀκόμη καὶ δὲν εἶμαι νόμιμός σου σύζυγος!

(Ἔπεται συνέχεια.)